

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania G. Ż.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 3 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...) oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 14 października 2014 r. w sprawie z odwołania G. Ż. o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, wskazując jako podstawy kasacyjne naruszenie prawa materialnego, tj. art. 58 ust. 4 w związku z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) przez niesłuszne przyjęcie, że osoba, która wykazała istnienie przesłanki z art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej, o ile jej niezdolność do pracy powstała wcześniej niż 23 września 2011 r., jest zwolniona od obowiązku wykazania przesłanki z art. 58 ust. 4 tejże ustawy. W świetle

powyższego organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w G. oraz oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz przyznanie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący organ rentowy podniósł, że w sprawie występuje istotny problem prawny dotyczący stosowania art. 57 ust. 2 w związku z art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej w zakresie zastosowania dodatkowego warunku uzyskania stażu składkowego do osób, których całkowita niezdolność do pracy powstała przed 23 września 2011 r., ale orzeczenie o tej niezdolności wydano po tej dacie. Ponadto zdaniem skarżącego wykładnia powyższych przepisów jest rozbieżnie interpretowana w orzecznictwie, o czym świadczyć miałyby wyroki Sądu Najwyższego: z 4 listopada 2014 r., I UK 100/14, LEX nr 1567460 i z 4 listopada 2015 r., II UK 402/14, LEX nr 1932143.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z wymogów skargi kasacyjnej jest zawarcie w niej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i odpowiednie uzasadnienie tego wniosku. Wymóg ten jest ściśle związany z uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c. instytucją przedsądu. Instytucja ta zakłada, że na etapie oceny, czy skarga kasacyjna zostanie przyjęta do rozpoznania, Sąd Najwyższy ocenia tylko i wyłącznie – w oparciu o przedstawioną w skardze kasacyjnej argumentację – czy zachodzą okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

Organ rentowy uzasadnia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnieniem istotnego zagadnienia prawnego oraz rozbieżnością orzecznictwa sądowego w zakresie interpretacji przepisów art. 58 ust. 4 w związku z art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Wniosek skarżącego nie zawiera żadnej argumentacji uzasadniającej, dlaczego przedstawione zagadnienie prawne ma istotny walor dla rozwoju praktyki

stosowania prawa, czy kwestie nim objęte zostały dostrzeżone w dotychczasowej praktyce, ani jak były rozstrzygane i na czym ewentualnie polega wadliwość dotychczasowego podejścia orzecznictwa lub doktryny. Tym samym wniosek o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentów, które mogłoby przekonać Sąd Najwyższy o konieczności rozstrzygnięcia przedmiotowego zagadnienia przy merytorycznym rozpoznaniu skargi.

Powołane przez skarżącego wyroki Sądu Najwyższego nie dają podstaw do przyjęcia rozbieżności w orzecznictwie. Tezy wyroku z 4 listopada 2014 r., I UK 100/14 i wyroku z 4 listopada 2015 r., II UK 402/14 zostały wydane w odmiennych stanach faktycznych, co ma wpływ na zastosowanie przepisów art. 57 ust. 2 i art. 58 ust. 4. Wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2014 r., I UK 100/14 dotyczył prawnej kwalifikacji faktów powstałych przed 23 września 2011 r., tj. zmianą przepisów ustawy emerytalnej, natomiast wyrok z 4 listopada 2015 r., II UK 402/14, zdarzenia powstałego po tej dacie.

Wskazane wyroki wpisują się w spójną linię orzeczniczą Sądu Najwyższego, zgodnie z którą zmiany stanu prawnego po dacie spełnienia ustawowych warunków do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mają wpływu na uprawnienia rentowe powstałe z mocy prawa przed dokonaniem tych zmian, niezależnie od tego kiedy uprawniony złożył wniosek rentowy. Oznacza to, że ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy następuje na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu spełnienia warunków wymaganych do nabycia uprawnień rentowych, które to w rozpoznanej sprawie wyznaczał przepis art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej (por. także w wyroku Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2013 r., I UK 9/13).

Tym samym przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne nie posiada waloru nowości, a skarżący nie przedstawił argumentacji uzasadniającej konieczność odejścia od uprzednio przyjętego stanowiska Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.